

**Parshat Behalotcha
Bold Baldness**

Simon Wolf

In the beginning of this week's Parsha, the Torah describes the exchange undertaken to have the tribe of Levi replace the first-borns as the priestly class in Bnei Yisrael. The intricate ceremony, which requires a purification of the Levi'im at the outset, begins in the following manner: "This is what you shall do to them to purify them: sprinkle on them water of purification (מִי הַטָּהָר), and let them go over their whole body with a razor (וְהַעֲבִירוּ תַעֲרֵל עַל-כָּל-בְּשָׂרָם) and wash their clothes (וְכִבְּסוּ בְּגָדֵיהֶם); thus they shall be purified."¹ This need to shave the entire body of the Levi'im in order to gain purity is an unusual requirement. The simplest way to explain this demand is to suggest that this was a priming of the Levi'im, in preparation for their being inaugurated, in order that their presentation and appearance be appropriate to be the retinue of the King.² Yosef undergoes a similar transformation when he is whisked out of the pit to an audience with Paraoth. In order to prepare himself for this encounter, "He shaved (וַיִּגְלַח) and changed his clothes (וַיַּחֲלֶף), and then he appeared before Pharaoh."³ This could also explain a parallel requirement of the Kohanim, who are in service of God and who must not let their hair grow disheveled or don garments that are rent.⁴

The deficit with this explanation is the absence of an ongoing requirement that the Levi'im maintain this composure. Moreover, such a demand is only found in one other instance in the Torah with regards to the purification of the Metzora (וְגִלַח אֶת) ⁵ (כָּל שְׂעָרוֹ וְכִבְּסוּ) and the requirement of a wave-offering that they share in common as well.⁶ It is clear that there is overlap between these two disparate events (see Parshat Tazria-Metzora – A Pot Pourri). Again here, one could suggest that the

Metzora is undergoing a similar clean-up process to reenter society.

Nevertheless, there seems to be a deeper meaning to this shaving of the hair given its contradistinction with the previous state of the Metzora. When the Metzora is in the throes of their affliction, the Torah requires that "the person plagued with the Tzara'at, his garments shall be rent, his hair should be unkempt (וְרֵאשׁוֹ יְהִי פְרוּעַ), he should cover his upper lip; and that person shall call out, 'Impure! Impure!'"⁷ On a smaller scale, the Nazir has a similar contrast with regards to the hair of their head. As long as they are a Nazir, "Throughout the term of their vow as a Nazir, no razor shall touch their head; it shall remain consecrated until the completion of their term as a Nazir of God, the hair of their head shall be left to grow untrimmed (וְגִדַל פְּרוּעַ שְׂעַר רֵאשׁוֹ)."⁸ Then upon termination of their vow, either because of a mishap where they became defiled by a cadaver or because the term of their vow has elapsed, the Nazir shaves off all the hair of their head (וְגִלַח רֵאשׁוֹ, וְגִלַח הַנְּזִיר... אֶת רֵאשׁ נְזָרוֹ). This overlap between the Nazir and the Metzora is reinforced by the fact that, with the exception of once,⁹ the word Sei'ar (שְׂעָר), hair, is only utilized in the Torah with regards to the Metzora and the Nazir.¹⁰

This stark contrast between overgrown, disheveled and unkempt hair versus a shaved head is interestingly also found in the Navi with regards to the difference between two very similar Nevi'im. Achazya ascends the throne of the northern kingdom of Israel upon the death of his long reigning father Ach'av.¹¹ Early in his reign, he takes a fall from an upper floor which leaves him bed-ridden. He then sends messengers to inquire of the idol Ba'al Z'vuv, the god of the city Ekron, as to whether he will survive this serious injury. An angel of God sends Eliyau HaNavi to intercept the emissaries with a message from God. Without identifying himself, he confronts the envoys with the following dispatch for the king Achazya: "Is there no God in Yisrael that you seek

¹ וַיְדַבֵּר יְקֹנָק אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: קַח אֶת-הַלְוִיִּם מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְטַהַרְתָּ אֹתָם: וְלַהֲ-תַעֲשֶׂה לָהֶם לְטַהָרֵם הַזֶּה עֲלֵיהֶם מִי חֲטָאת וְהַעֲבִירוּ תַעֲרֵל עַל-כָּל-בְּשָׂרָם וְכִבְּסוּ בְּגָדֵיהֶם וְהִטְהַרְתָּ: (במדבר ח, טז)
² והעבירו תער - לפי הפשט נראה: לתקן את עצמן ולייפות את עצמן ללבא לפני המלך, להבדיל, כמו: ויגלח ויחלף שמלותיו ויבא אל פרעה (בראשית מא, יד). אבל אין להעמידו, כי גזירה שוה היא כנזיר שגילוהו כל שיער שעליהם כדלעת (בבלי סוטה טז), וגזירה שוה נתנה בסיני, ולהעביר כל צחנה מהם נצטוו כך. (ר"י בכור שור במדבר ח, טז) וישלח פרעה ויקרא את-יוסף ויציאהו מן-הבור ויגלח ויחלף שמלותיו ויבא אל-פרעה: (בראשית מא, יד)
³ ויאמר משה אל אהרן ולאיתמר בניו וראשיכם אל תפרעו ובגדיכם לא תפרמו ולא תמתו ועל כל העדה יקצף ואחיכם כל בית ישראל יבכו את השרפה אשר שרף לך: (ויקרא יא, י) והנהו הגדול מאחיו אשר יוצק על ראשו שמן המשחה ומלא את ידו ללבש את הבגדים את ראשו לא יפרע ובגדיו לא יפרם: (ויקרא כא, י) וראשם לא יגלחו ופרע לא ישלחו כסוים יכסמו את-ראשיהם: (יחזקאל מד, כ)
⁴ וכבס המטהר את בגדיו ויגלח את כל שערו ורחץ במים וטהר ואחר יבוא אל המטנה וישב מחוץ לאהל שבועת ימים: והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו את ראשו ואת

זקנו ואת גבת עיניו ואת כל שערו יגלח וכבס את בגדיו ורחץ את בשרו במים וטהר: (ויקרא יד, ח-ט)
⁶ וילקח הפלח את-הכבש האחד והקריב אותו לאשם ואת-לג השמן והניף אתם תנופה לפני יקוק: (ויקרא יד, יב) וְהִנִּיף אַהֲרֹן אֶת-הַלְוִיִּם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְקֹנָק מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהָיוּ לְעֶבֶד אֶת-עֲבַדְתִּי יְקֹנָק: (במדבר ח, יא) וְהַעֲמַדְתָּ אֶת-הַלְוִיִּם לִפְנֵי אַהֲרֹן וּלְפָנַי בְּנֵי וְהִנִּפְתָּ אֹתָם תְּנוּפָה לִיקֹנָק: (במדבר ח, יג) וְאַחֲרֵי-כֵן יָבִיאוּ הַלְוִיִּם לְעֶבֶד אֶת-אֵהָל מוֹעֵד וְטַהַרְתָּ אֹתָם וְהִנִּפְתָּ אֹתָם תְּנוּפָה: (במדבר ח, טו)
⁷ וְהִצְרוּעַ אֲשֶׁר בּוֹ נִגַּע בְּגִדָיו יִהְיֶה פְרוּעִים וְרֵאשׁוֹ יְהִי פְרוּעַ וְעַל שֵׁפֶם יַעֲטֶה וְעַל טִמְאָה טִמְאָה יִקְרָא: (ויקרא יג, מה)
⁸ כָּל יְמֵי נְדָר נְזָרוֹ תַעֲרֵל לֹא יַעֲבֹר עַל רֵאשׁוֹ עַד מֵלֵאת הַיָּמִם אֲשֶׁר יִזִּיר לִיקֹנָק קֹדֶשׁ יְהִי: גִּדַל פְּרוּעַ שְׂעַר רֵאשׁוֹ: (במדבר ו, ה)
⁹ וַיֵּצֵא הָרֵאשֹׁן אֲדַמּוּנִי כְּלוֹ פְּאֻדְתָּר שְׂעָר וַיִּקְרָאוּ שְׁמוֹ עֲשׂוֹ: (בראשית כה, כה) שְׁנַתִּיחַס אֱלֹהֵי בְהֵמֶשֶׁךְ
¹⁰ 15 פעמים אצל המצורע והצרתע 20 פעמים אצל הנזיר
¹¹ מלכים ב פרק א

counsel of Ba'al Z'vuv? Therefore, God says the bed that you are currently confined to, you will not get up from, for there you shall perish."¹² After imparting God's message, Eliyahu disappears. The messengers return to Achazya, who is surprised by their hasty return, and they explain that they were met by this unidentified individual and convey to him the message that they received from Eliyahu. The king then asks his emissaries to describe the person that they had met. They reply he was "a hairy man with a leather belt girded around his loins." The king without hesitation immediately identifies the individual, "that is Eliya HaTishbi!"¹³

In the following chapter, Eliyahu departs from his dedicated protégé Elisha in a heaven-bound fiery chariot. Elisha then assumes the mantle of his master teacher as the prime prophet in the northern kingdom of Israel. A short while later, after sweetening the waters of Yericho from their non-potable state, Elisha meets a band of children on his trek to Beit El. The youngsters taunt him, "Go up Keirei'ach (baldy), go up Keirei'ach (עלה קרח עלה קרח)." ¹⁴ They were focused on that which differentiated Elisha, the apprentice come master, from his predecessor, Eliyahu.¹⁵ In their mind, a prophet was an unkempt, long-haired, wild looking individual. They could not reconcile that with the clean-cut, bald Elisha.

Not only were the appearances of Eliyahu and Elisha distinct, their demeanors were equally

disparate. Eliyahu was a loner, hermit,¹⁶ who suddenly surfaces and just as quickly disappears;¹⁷ he spends most of his time in isolation. He describes his mission as a zealous, jealous lone protector of God's honor¹⁸ and uses grandiose, extravagant events (showdowns)¹⁹ and pronouncements (drought)²⁰ to convey his message, many times without concern for the ramifications of his actions on the populace.²¹ Elisha is just the opposite. He is a people person, well integrated into society and readily available to the public even when miraculous solutions are required.²² Elisha, the prophet, travels around, returning to the same locations multiple times,²³ solving people's small issues²⁴ and even has a king requesting to hear anecdotes of his performed miracles.²⁵ Pairing their appearance with their personality, one starts to get a picture of the image that is associated with wild and overgrown hair versus a shaved, bald head.

The verb Paru'a (פרע) is used very infrequently in Tanach (16x) and even fewer times in the Torah (7x). In the Torah, it is used to describe overgrown, unkempt hair, breaking boundaries, losing restraint or not complying with protocol. Moshe sees Aharon's presiding over the nation's sin of the Golden Calf as a loss of restraint (וַיֵּרָא מֹשֶׁה אֶת-הָעָם כִּי פָרַע הוּא כִּי-פָרַעַה אֶהְרֹן לְשִׁמְצָה אֱלֹהִים בְּשִׁנְהָ הַשְּׁלִישִׁית לְאֹמֶר לֹךְ הַרְאֵה אֶל-אַחֲבָב וְאַתָּה מֵטָר עַל-פְּנֵי הָאֲדָמָה: (מלכים א יח,א))²⁶ Paroach charges Moshe and Aharon with disturbing the people from their work routine with delusions of freedom (לָמָּה מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן)

¹² ומלאך יקוק דבר אל אליהו התשבי קום עלה לקראת מלאכי מלך שמוון ודבר אליהם המבלי אין אלקים בישראל אתם הלכים לדורש בבעל זבוב אליה עקרוהו ולכן לה אמר יקוק המטה אשר עליית שם לא תרד ממנה כי מות תמות וילך אליה: (מלכים ב א,ג-ד) ויאמרו אליו איש בעל שער ואזור עור אזור במתניו ויאמר אליה התשבי הוא: (מלכים ב א,ח) ויעל משם בית אל והואו עלה בדרך ונערים קטנים יצאו מן העיר ויתקלו בו ויאמרו לו עלה קרח עלה קרח: (מלכים ב ב,כג) ויתקלו בו הם ידעו כי המשח תחת אליהו, ומבזות את הנבואה והנביאים חרפו אותו לאמר איך תהיה במקום רבך והוא בעל שער ואתה קרח, וז"ש עלה קרח, ר"ל איך תעלה למדרגתו וטבעך הפוכה מטבעו, כי טבע הקרח הפוכה מטבעו בעל שער... (מלכים ב ב,כג) ויהי דבר יקוק אליו לאמר: לך מזוה ופגית לך קדמה ונסתרת בגחל כרית אשר על פני הירדן: והיה מהיחל תשטה ואת הערבים ציית ללכלךך שם: (מלכים א יז,ב-ד) ויגד אחאב לאיזבל את כל אשר עשה אליהו ואת כל אשר הרג את כל הנביאים בחרב: ותשלח איזבל מלאך אל אליהו לאמר לה יעשוון אלקים וכה יוספון כי כעת מחל אשים את נפשך כנפש אתד מהם: וירא ויקם וילך אל נפשו ויבא באר שבע אשר ליהודה וינח את נערו שם: והוא הלך במדבר דרך יום ויבא וישב תחת רתם אחד וישאל את נפשו למות ויאמרו רב עתה יקוק קח נפשי כי לא טוב אנכי מאבתך: (מלכים א יט,א-ד) ויהי עבדהו בדרך והנה אליהו לקראתו ויכרהו ויפיל על פניו ויאמר האתה זה אדני אליהו: ויאמר לו אני לך אמר לאדניך הנה אליהו: ויאמר מה חטאתי כי אתה נתון את עבדך ביד אחאב להמיתני: תוי יקוק אלקיך אם ישיגו וממלכה אשר לא שלח אדני שם לבקשך ואמרו אין והשביע את הממלכה ואת הגוי כי לא ימצאכה: ועתה אתה אמר לך אמר לאדניך הנה אליהו: והנה אני אלק מאתך ורוח יקוק: וישאל על אשר לא אדע ובאתי להגיד לאחאב ולא ימצאך והרגני ועבדך ירא את יקוק מעגרי: (מלכים א יז,יב) ויאמר קנא קנאתי ליקוק אלקי צבקות כי עזבו בריתך בני ישראל את מזבחתיך הרוסו ואת נביאיך הרגו בחרב ואותר אני לבדי ויבקשו את נפשי לקחתה: (מלכים א יט,י) וכל לשון קנאה אדם הנותן לב על הדבר או לנקום או לעזור אינפרימיטיט בלע"ז אוזח בעובי המשא (רש"י במדבר יא,כט) מלכים א יח,טו-מו ויאמר אליהו התשבי משתבי גלעד אל אחאב חיי יקוק אלקי ישראל אשר עמדת לפניו אם יהיה השנים האלה טל ומטר כי אם לך דברי: (מלכים א יז,א)

²¹ ויהי מקץ ימים ויבש הגחל כי לא היה גשם בארץ... ותאמר חיי יקוק אלקיך אם ישיג לי מעוה כי אם מלא כף קמחם בוד ומעט שמן בצפנת והנני מקששת שנים עצים ובאתי ועשיתי להו לי ולבני ואכלנוה ומתנו: (מלכים א יז,יב) ויהי ימים רבים ודבר יקוק היה אל אליהו בשנה השלישית לאמר לך הראה אל אחאב ואתה מטר על פני האדמה: (מלכים א יח,א) ויאשה אחת מנשי בני הנביאים צעקה אל אלישע לאמר עבדך אישי מת ואתה ידעת כי עבדך היה ירא את יקוק והנשה בא לקחת את שני ילדי לו לעבדים: ויאמר אליהו אלישע מה אעשה לך הגדי לי מה ישיג לך בבית ותאמר אין לשפחתך כל בבית כי אם אסוף שמן: ויאמר לך שאלי לך כלים מן החוץ מאת כל שכנך כלים רקים אל תמעיטי: ובאת וסגרת הדלת בעדך ובעד בניך ויצקת על כל הפלים האלה והמלא תפיעי: (מלכים ב ד,ד-ט) ויהי היום ויעבר אלישע אל שונו ושם אשה גדולה ותחזקו בו לאכל לחם ויהי מדי עברו יסר שמה לאכל לחם: ותאמר אל אלישע הנה גא ידעתי כי איש אלקים קדוש הוא עבדך עלינו געשה גא עלית קיר קטנה ונשים לו שם מטה ושלחן וכסא ומנורה והיה בבואו אליו יסר שמה: ויהי היום ויבא שמה ויסר אל העלמה וישכב שמה: ויאמר אל גחזי נערו קרא לשונמית הזאת ויקרא לה ותעמד לפני: ויאמר לו אמר גא אליה הנה תרדת אלינו את כל החרדה הזאת מה לעשות לך היש לדבר לך אל המלך או אל שר הצבא ותאמר בתוך עמי אנכי ישבת: ויאמר ומה לעשות לה ויאמר גחזי אכל בן אלה ויאשה זקן: ויאמר קרא לה ויקרא לה ותעמד בפתח: ויאמר למועד הזה כעת חיה את חקתך בן ותאמר אל אדני איש האלהים אל תכזב בשפתך: ותהר האשה ותלך בן למועד הזה כעת חיה אשר דבר אליה אלישע: (מלכים ב ד,ד-ח) ויאמרו בני הנביאים אל אלישע הנה גא המקום אשר אנו חנו שבים שם לפניך צר ממנו: גלכה גא עדה ירדן ונקמה משם איש קורה אחת ונעשה לנו שם מקום לשבת שם ויאמר לכו: ויאמר האחד הואל גא וילך את עבדך ויאמר אני אלה: וילך אתם ויבאו הירדנה ויגזרו העצים: והיה אחד מפלי הקורה ואת הברזל נפל אל המים ויצעק ויאמר אהה אדני והוא שאול: ויאמר איש האלקים אנה נפל ויראהו את המקום ויקצב עץ וישלח שמה ויצף הברזל: ויאמר הרם לך וישלח ידו ויקחה: (מלכים ב א,ז) והמלך מדבר אל גחזי גער איש האלקים לאמר ספרה גא לי את כל הגדלות אשר עשה אלישע: ויהי הוא מספר למלך את אשר החיה את המות והנה האשה אשר החיה את בנה צעקת אל המלך על ביתה ועל שדה ויאמר גחזי אדני המלך זאת האשה וזה בנה אשר החיה אלישע ותספור לו ויתן לה המלך סריס אחד לאמר השיב את כל אשר לה ואת כל תבואת השדה מיום עזבה את הארץ ועד עתה: (מלכים ב ח,ד-ו)

²⁶ וירא משה את העם כי פרע הוא כי פרעהו אהרן לשמצה בקמיהם: (שמות לז,כה)

... (תפריעו את העם ממעשיו...²⁷ The remaining four times it appears in the Torah (and an additional time as a noun), it is associated with the "loosening" or growing out of one's hair. In the remainder of Tanach, it appears most frequently in Mishlei (6x) where it is utilized to mean "to spurn" discipline or morality.

Long hair is a sign of someone who is distinct or separated from society. That is why both the Nazir (גָּדַל פְּרַע שֵׁעַר רֹאשׁוֹ)²⁸ and the Metzora (וְרֹאשׁוֹ)²⁹ who for opposite reasons are isolated from normal social interactions, are enjoined to grow out their hair; the Metzora because of defilement (וְטִמְאָה וְטִמְאָה יִקְרָא) and the Nazir due to holiness (קָדֵשׁ יִהְיֶה).³⁰ Many times, that "wild" hair and segregation can also be associated with defiance, the flaunting of social mores (וּפְרַע אֶת-) or a semblance of anarchy.³¹

Now, returning to Eliyahu, his wild dress and appearance (פרע) were in consonance with his being a loner and zealous character (קנאי). That might be part of the reason why Chazal associate Pinchas the son of Elazar HaKohen with Eliyahu.³² They were both zealous vigilantes that were concerned with the desecration of God's honor and were leaders, respectively, in times of political or religious anarchy.³³

On the other hand, the Kohanim, who are liaisons between God and Bnei Yisrael, and who are charged with bringing peace, conveying the Torah and leading the nation by example are a requirement that they must always have a kempt appearance;³⁴ they cannot be disheveled nor let their hair grow out. They need to be presentable

and approachable both in appearance and demeanor. The clean-cut appearance and empathetic and social demeanor of Elisha is consistent with the similar demands placed on the priests.

Aside from the Nazir and Metzora, the only other place where the word Sei'ar (שֵׁעַר), hair, appears in the Torah is with regards to the birth of the twins, Yaakov and Eisav, to Yitzchak and Rivka. There too, there is a contrasting of the two children with regards to their birth appearance. "The first one emerged red (אֲדָמוֹנִי), like a hairy mantle all over (כָּלֹו כְּאֶדְרֵת שֵׁעַר); so they named him Eisav."³⁵ On the other hand, Yaakov describes himself as smooth-skinned (אֵיֶשׁ תֵּלֶק) as compared to his hairy (אֵיֶשׁ שֵׁעַר) twin brother Eisav.³⁶ Commensurate with that difference in appearance, there is also a disparity in their character. The Torah describes that, "Eisav was a man skilled in hunting, a man of the field (אֵיֶשׁ שַׂדֶּה), while Yaakov was a man of integrity, a dweller in tents (יָשֵׁב אֹהֳלִים)."³⁷ It is interesting to note that Eliyahu wore a cloak (אֲדָרֵת אֱלֹהִי)³⁸ and was also described as being hairy (אֵיֶשׁ בַּעַל שֵׁעַר).³⁹ These overlapping descriptors seem to imply some sort of commonality between Eliyahu and Eisav.⁴² The Malbim suggests that the Torah's description of Eisav as an Admoni (אֲדָמוֹנִי) reflects his temperament.⁴⁰ It is indicative of someone who is quick to anger, jealous and zealous (כַּעַס וְקָנָא) which seems quite similar to the aforementioned disposition of Eliyahu. In Tanach, the donning of a mantle (אֲדָרֵת) can be an indication of stature, something that

²⁷ וַיֹּאמֶר אֵלֵיהֶם מֶלֶךְ מִצְרָיִם לְמַה מָּשָׁה וְאֵהָרִן תִּפְרָעוּ אֶת־הָעָם מִמַּעֲשָׂיו לְכֹן לִסְבֹּלֵתֵיכֶם: (שמות ה, ד)
²⁸ כָּל־יְמֵי נְדָר נָזִיר תַעֲרַר לֹא־יִעֲבֹר עַל־רֹאשׁוֹ עַד־מֵלֵאת הַיָּמִם אֲשֶׁר־יֵצֵיִר לִיקְוֹן קִדְשׁ יְהוָה גָּדַל פְּרַע שֵׁעַר רֹאשׁוֹ: (במדבר ו, ו)
²⁹ וְהִצְרִיעַ אֲשֶׁר־בּוֹ הַנֶּזֶע בְּגָדָיו יִהְיֶה פְרָעִים וְרֹאשׁוֹ יִהְיֶה פְרֹעֵ וְעַל־שֵׁפֶסֶם יַעֲטֶה וְטִמְאָה וְטִמְאָה יִקְרָא: (ויקרא יג, מה) \\\ וְגַם הֶאֱבַל שְׂדוּמָה לְמִצְרַע תַעֲרַר לֹא יִעֲבֹר עַל רֹאשׁוֹ. וְזֶה יִשְׁלַח אַחֲרָיִךְ גּוֹן כָּל מַחֲשַׁבֵּת יוֹפֵי וּתְקִינֹן שַׁעֲרֵךְ: קְדוֹשׁ יִהְיֶה. נִבְדַּל מִן הַתְּאוּוֹת הַחֲמִירוֹת: (ספורנו במדבר ו, ו)
³¹ וְהַעֲמִיד הַכְּהֵן אֶת־הָאִשָּׁה לִפְנֵי יְקוֹק וּפְרַע אֶת־רֹאשׁ הָאִשָּׁה וְנָתַן עַל־כַּפֵּיהָ אֶת מִנְחַת הַזֶּכֶרֶן מִנְחַת קִנְיָת הַזֶּכֶר וְיָבִיד הַכְּהֵן יִהְיֶה מִי הַפְּרִיעִים הַמְּאָרְרִים: (במדבר ה, יח) ... וּפְרַע לְמַה, שְׂדֶרֶךְ בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל לְהַיִּית רֹאשֵׁיהֶן מִקְּסוֹת, וְלִכְךָ הָיָה פּוֹרַע רֹאשָׁה וְאוֹמֵר לָהּ, אֶת פְּרִשְׁת מִדְרֶךְ בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל שְׂדֶרֶךְן לְהַיִּית מִקְּסוֹת רֹאשֵׁיהֶן וְהִלְכָת בְּדַרְכֵי הָעוֹבְדֵי כּוֹכְבֵי שָׁמַיִם מִהֲלֹלוֹת רֹאשֵׁיהֶן פְּרוּעוֹת, הֲרִי לָךְ מִה שְׂפָרִיעֵת. (במדבר רבה ט, טו) ... וְהִלְכָת הַשֵּׁעַר שׂוֹתֵר אֶת צְבִיעוֹתֶיהָ שֶׁל אִישָׁה נְשׂוּאָה בְּיִשְׂרָאֵל. לֵכֵן לּוֹמְדִים מֵאַחַר חֵ' ל': "אֲזַהֲרָה לְבָנוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא יֵצְאוּ בְּפִרְעוֹת רֹאשׁ" (כתובות עב). אִם אִישָׁה נְשׂוּאָה מִגִּלְתָּה אֶת שַׁעֲרָהּ, הֲרִי זֶה "עֲרוּהָ" פְּשׁוּטָה כִּמְשַׁמְעָה. כֵּאֵן, פְּרִיעַת הַשַּׁעֲרֵךְ נִעְוֶדֶת לְגַלּוֹת וְלִהְרֹאוֹת שְׂאִישָׁה זֶה אֵינָה צְנוּעָה. כִּי־סִי הִרְאָה הַמַּסְתִּיר אֶת שַׁעֲרָהּ הַיִּשָּׁה הוּא סָמֵל חֲצִיבוּת לְנֶאֱמָנוּתָהּ לְבַעֲלָהּ. אִישָׁה שְׁבִהֶנָּה הַגּוֹתָה נִסְתְּרָה אֶת דְרֶךְ הַצְּבִיעוֹת אֵינָה עוֹלָה מִלְּפָנֵי זַמְרֵן זֶה שֶׁל צְבִיעוֹת. עַל יְדֵי הַסְתַּר הַכִּסּוּי מִעַל רֹאשָׁהּ, נִוְתַן הַכְּהֵן בִּיטוּי עַד לְאִשְׁמָה הַמִּיוּחַסֵּת לָהּ ... (רש"י הירש במדבר ה, ח)
³² רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר הַיּוֹסֵב הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁמוֹ שֶׁל פִּינְחָס כְּשֵׁמוֹ שֶׁל אֱלִיהוּ זִכּוֹר לְטוֹב מִתּוֹשָׁבֵי גִלְעָד, שְׂעִישָׁה יִשְׂרָאֵל תְּשׁוּבָת בְּאֶרֶץ גִּלְעָד, שְׂנֶאֱמַר [מלאכי ב, ה] בְּרִיתִי יִהְיֶה אִתְּךָ הַיְיִים וְהַשְּׁלוֹם. וְנָתַן לוֹ חַיִּי הַעוֹלָם הַזֶּה וְחַיִּי הַעוֹלָם הַבָּא. וְנָתַן לוֹ וְלִבְנָיו שֶׁכָּר טוֹב בֵּין צַדִּיקִים וּבֵין רָשָׁעִים, לְמַעַן קִהֵּנָת עוֹלָם, שְׂנֶאֱמַר [במדבר כה, ג] וְהִיִּתָּה לוֹ וְלִזְרָעוֹ אַחֲרָיו בְּרִית קְהֵנָת עוֹלָם: (פרקי דר' אליעזר פרק מז)
³³ וַיֹּאמֶר קָנָא קְנָאתִי לִיקְוֹן אֱלֹהֵי צְבָאוֹת בְּרִיתְךָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־מַזְבְּחֵיךָ הַרְסוּ וְאֶת־נְבִיאֵי הַרְגוּ בְּחָרֶב וְאֶתְּרֵם אֵינִי לְבָדֵי וּבְקִשְׁוֹ אֶת־נַפְשִׁי לְקַחְתֶּיהָ: (מלכים א י, יט) \\\ פִּינְחָס בֶּן־אֱלִיעֶזֶר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁבִי אֶת־חַמְתִּי מֵעַל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָתִי אֶת־קְנָאתִי בַתּוֹכֶם וְלֹא־כִלְיָתִי אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָתִי: (במדבר כה, יא) \\\ הַמְקַנָּא אֶתְּךָ לִי - הַקְנֵאֵי

אתה לי הקנאתי אתה מקנא: לִי - כְּמוֹ בִשְׂבִילִי. כָּל לְשׁוֹן קִנְיָה אָדָם הַנּוֹתֵן לָב עַל הַדְּבָר או לַנְקוּם או לְעוֹזֵר אִינְפְּרִינִימִיט בְּלַע"ז, אוּחַז בְּעוֹבֵי הַמֶּשֶׁא: (רש"י במדבר יא, כט) \\\ אוּחַז בְּעוֹבֵי הַמֶּשֶׁא וּמֵרֵאָה אֶת עֲצָמוֹ כְּאִילוֹ הוּא לְבַדּוֹ יִשָּׂא אֶת הַמֶּשֶׂא כִּךְ נֻוֹתֵן זֶה לָב עַל הַדְּבָר לְנִקְמָה: (שפתי חכמים במדבר יא, כט אות א)
³⁴ וְיֹאמֵר יַעֲקֹב אֵל אֶהֱרֹן וְאֶלְעֶזֶר וְאֶלְיִצְחָק בְּנֵי רַאשֵׁיכֶם אֵל תִּפְרַעוּ וּבְגָדֵיכֶם לֹא תִפְרַמוּ וְלֹא תִתְמָתוּ וְעַל כָּל הָעֵדָה יִקְצַף וְיִאָחֲזִיכֶם כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל יִכְּבוֹ אֶת הַשְּׂרָפָה אֲשֶׁר שָׂרָף יְקוֹק: (ויקרא י, י) \\\ וְהַכְּהֵן הַגָּדוֹל מֵאַחֲוֵי אֲשֶׁר יוֹצֵק עַל רֹאשׁוֹ שִׁמּוֹן הַמֶּשֶׁחָה וּמֵלֵא אֶת יָדוֹ לְלַבֵּשׁ אֶת הַבְּגָדִים אֶת רֹאשׁוֹ לֹא יִפְרַע וּבְגָדָיו לֹא יִפְרַם: (ויקרא כא, י) \\\ וְרֹאשֶׁם לֹא יִגְלַחוּ וּפְרַע לֹא יִשְׁלַחוּ כָּסוּם אֶת־רֹאשֵׁיהֶם: (יחזקאל מד, כ)
³⁵ וַיֵּצֵא הָרֹאשׁוֹן אֲדָמוֹנִי כָּלֹו כְּאֶדְרֵת שֵׁעַר וַיִּקְרָאוּ שְׁמוֹ עִשָׂו: (בראשית כה, כה) \\\ וְלַנְכַסִּי פַה לְפִירוֹשׁ הַמַּדּוּיק שֶׁל הַמֵּילִים שֶׁהוּא מַחֲלוֹקֵת בֵּין מַפְרְשֵׁי הַמִּקְרָא אֲבָל נִדְגִישׁ לְשִׁים לָב לְשִׁימוֹשׁ בְּמִילִים שֶׁבְכָל־לִיתוּם דוֹמִים לְתִיאוּרִים שֶׁנִּמְצְאוּ אֲצֵל אֵלֹהִים
³⁶ וְיֹאמֵר יַעֲקֹב פַּה אֱלֹהִים: (מלכים א י, יג) \\\ וְיִלְךְ מִשָּׁם וַיִּמָּצֵא אֶת־אֱלִישָׁע בֶּן־שַׁפְטָה וְהוּא חָרֵץ שִׁנַּיִם - עֶשֶׂר צְמֵדִים לִפְנֵיו וְהוּא בְּשֵׁינִים הַעֶשֶׂר וַיַּעֲבֵר אֱלֹהֵי אֱלִיּוֹ וַיִּשְׁלַךְ אֲדָרְתוֹ אֵלָיו: (מלכים א י, יט) \\\ וַיִּקַּח אֱלֹהֵי אֶת־אֲדָרְתוֹ וַיְגַלְּם וַיִּכֶה אֶת־הַפְּתִים וַיַּחֲצוּ הַנֶּהָן וְהַנֶּהָן וַיַּעֲבֵרוּ שְׁנֵיהֶם בְּחָרְבָה: (מלכים ב ב, ח) \\\ וְגַם הָעֵרָה 43
³⁹ וַיֹּאמֶר אֱלִיּוֹ אֵיֶשׁ בַּעַל שֵׁעַר וְאֶזְרוֹ עוֹר אֶזְרוֹ בְּמַתְנֵי וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי הַתְּשָׁבִי הוּא: (מלכים ב א, ח)
⁴⁰ וְאֲדָרֵת שַׁעֲרָה שֶׁאֲדָמוֹנִי מוֹרָה עַל הַכַּעַס וְהַקְנָאָה וְכָל הַמַּדּוּת הָרְעוּת שֶׁשֶׂרַשְׁם מַצַּד הַאֲדוּמָה, וְהַמָּה שְׁהֵיָה כְּאֲדָרֵת שַׁעֲרָה בָּל מוֹתְרוֹת הַמוֹחַ שְׁמוּרָה עַל הַפּוֹסֵד שְׁכּוֹל, בִּאֲפוֹן שְׁהֵיָה נִפְסַד לְבַעוֹתָיו וּמְדוּתָיו וְלֹא יִהְיֶה מוֹשֶׁר, לֹא לְקַבֵּל הַאֲמוּנָה הַמַּאֲתִית הַנַּתְלָה בְּכַח הַשְׁכָּל, וְלֹא לְעוֹשֵׁת צַדִּיק וּמִישְׂרִים הַתְּלוּים בַּתְּכוּנַת הַגּוֹף וְטוֹב מְדוּתָיו, וַיִּקְרָאוּ שְׁמוֹ בַאֲשֶׁר סִימְנֵי הוּי מִפְּאֵת הַחֹמֵר שֶׁכָּבַר נְגַמַר בַּתְּכוּנּוֹתָיו הָרַעִים מְלִידָה, קְרָאוּ כוֹלָם שְׁמוֹ שֶׁהוּא עִשָׂו וְנִגְמַר מִפְּאֵת חֲמֹר, שְׂעִינֵי הַחֹמֵר יִבְנוּ כָל: (מלבים בראשית כה, כה)

heard his response, I arose and kissed him on his head, and said to him: "May there be more Nezirim like you in Yisrael (whose intentions are noble)."⁶²

Long hair is a statement of independence from the prevailing norm. It can be a positive stand against the failure to adhere to the word of God or a response to immoral behavior. In the same vein, it can reflect a negative orientation, the attitude of someone who defies the word of God or feels a sense of being above the law. It all stems from the same notion. Whether that grown out hair is a sign of beauty and self-centeredness or an indication of a zealous renegade, it, in the end, is a very strong expression of individualism. As demonstrated by the story of the Nazir and Shimon HaTzaddik, the shaving of one's head is in a sense a consecration and offering of that individualism on the altar of conformity, compliance and altruism. It is the subordination of independence and the harnessing of the individual's strengths to build relationships with God and others.

For this same reason, the Levi'im had to shave off all their hair as part of their induction into the service of God.⁶³ It converted them from private citizens, individuals, to public servants of God;

from previously concentrating on themselves and their needs to focusing on others and their requirements; from being dedicated to themselves to being devoted to others and from a life of freedom to a life with a mission from God. The removal of the hair symbolically represents the eschewing of personal considerations, egotistic and centric behavior. It figuratively removes their outer shell of insularity and exposes them to others.

The initiation rite of the Levi'im provides a model for leadership and personal growth. It reminds us to forgo the long hair of defiance and selfishness in favor of compliance and submission especially when dealing with the realm of God and His commands. More importantly, it guides us to embrace compassion and empathy towards others, the removal of barriers, rather than championing the harsh distance and independence of zealousness and disinterest. It asks us to figuratively cut our hair of self-centeredness and to prioritize altruism, positivity and sociability over individualism. In essence, it urges us to become more caring individuals, whose beauty and distinction is defined by their warmth and generosity.

Shabbat Shalom

⁶² הוא מביעי ליה לכדתניא, אמר שמעון הצדיק: מימי לא אכלתי אשם נזיר טמא חוץ מאדם אחד, שבא אלי מן הדרום יפה עינים וטוב רואי וקווצותיו סדורות לו תלתלים, אמרתי לו: בני, מה ראית לשחת שער נאה זה? אמר לי: רועה הייתי לאבי בעירי, והלכתי לשאוב מים מן המעיין ונסתכלתי בבבואה שלי, ופחז יצרי עלי וביקש לטורדני מן העולם, אמרתי לו: ריקה! מפני מה אתה מתגאה בעולם שאינו שלך, שסופך להיות רמה ותולע? העבודה, שאגלחך לשמי! עמדתי ונשקתיו על ראשו, אמרתי לו: כמותך ירבו נזירים בישראל, עליך הכתוב אומר: איש כי יפליא לנדור נזיר להזיר לה'.

(נזיר ד:)
⁶³ גילוח וטבילה. בשחיטת הציפור ובהזיות למד את התנאים לחידוש עתידו. עתה חובה עליו תחילה לנתק כל קשר עם עברו; ודבר זה בא לידי ביטוי על ידי טבילת בגדיו וגופו. אולם נוסף על כך הוא חייב גם בגילוח, ויש לעמוד על משמעותו של מעשה זה. גילוח זה - הסרת שיער כל הגוף על ידי תער - דומה בחשיבותו לשחיטת הציפור ולהזיות; שהרי שחיטת ציפרים והזיית דם ציפור ותגלחתו - שלושתם חייבים להיעשות ביום ובכחן (תורת - כהנים לפסוק א), תגלחת של מצוה - ביחס לשיער כל הגוף - מצויה עוד רק במינוי הלויים; שהרי כך נאמר שם: "והעבירו תער על - כל - בשרם" (במדבר ח, ז). נראה, שזה הצד השווה שבין שני אלה: בשני המקרים יש להוציא אנשים מכלל חיים המיוחדים רק לעצמם - ולהביא אותם לידי התבטלות לכלל. כן הדבר

בלויים: עד כה הם חיו רק חיים פרטיים - והיתה זו זכותם; אך מכאן ואילך עליהם להיכנס לעבודת הכלל - ודבר זה בא לידי ביטוי בסמיכה ובתנופה (ראה פי' שם ח, י - יא). וכן הדבר גם כאן במצורע: עד כה הוא חי רק לעצמו - באנוכיות ובהתנגדות לחברה - וזה היה עיקר חטאו; מכאן ואילך יקבל על עצמו את חובות הכלל תוך כדי הקרבה עצמית. בשני המקרים הרי זו משמעות התגלחת והעברת התער על כל בשרם: על האדם לחדול מלחיות רק לעצמו. שהרי נראה לנו, שאין אנחנו טועים בתפיסתנו: השיער בא להגן על הגוף ולהרחיק מעליו את השפעות העולם החיצוני; הוא החומר המבודד את הגוף (השוה פי' לעיל עמ' ריז). נמצאת אומר: הסרת כל השערות מהגוף מפקירה אותו להשפעות העולם החיצוני; משום כך יפה היא לעורר את הלב לשוב מן האנוכיות המבודדת. עם זאת, לא הרי תגלחת הלויים כהרי תגלחת המצורע. שהרי עד כה היתה זו זכותם של הלויים לחיות חיים פרטיים; מרצונם הטוב הם עוזבים חיים אלה; משום כך הם בעצמם מקיימים את התגלחת בגופם. ואילו המצורע חי לעצמו בניגוד לחובתו; משום כך הכהן העובד במקדש יזכיר לו את החובה לעזוב את דרכו. (השוה ישעיה ז, כ; שם מלך אשור קרוי "תער השכירה" המגלח את כל השיער; הווה אומר: הוא יטול מהגוף הלאומי של ישראל את כל היסודות המגינים עליו). (רש"ר הירש ויקרא יד, ח)